Ἀριθμὸς 13. Σεπτέμβριος 1891.

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ὙΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν καὶ τῆς ῥοδωνιᾶς τοῦ ἄνθους δρεψάμενος τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(**Μέγας Βασίλειος**).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ἑαυτόν. Ἡ μελέτη τοῦ βιβλίου τούτου, γεγραμμένου παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ-Θὼθ πρὸς στοιχειώδη κατήχησιν τοῦ μύστου, ἐτύγχανε διὰ τὸν αἰχμάλωτον στοιχεῖον παρηγορίας, ἰσχύος, ἐλπίδος. Παρετήρει ἐν αὐτῷ, καίτοι κεκαλυμμένως πως, τὴν πιθανότητα τοῦ νὰ ἐπανορθωθῇ ἐκ τῆς πτώσεώς του. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ἑπτὰ σεληνῶν τῷ προσεφέροντο πάλιν τὰ δύο ποτήρια· ἂν τὴν φορὰν ταύτην παρεδέχετο τὴν δοκιμασίαν, ἔστω καὶ διὰ τρομώδους ἀποφασιστικότητος, ἱκανοποιεῖτο ὁπωσδήποτε ὁ μαγικὸς νόμος· ἀλλ' ὁ μύστης,

ἀπελευθερούμενος, διέμενεν ἁπλοῦς ζηλωτής, μὴ δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ εἰς ὑψηλότερον βαθμόν. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ἡ αἰχμαλωσία διήρκει ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ὅροις ἐπὶ ἑπτὰ ἄλλας σελήνας, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρις οὗ ἡ ὑπακοὴ ἢ ὁ θάνατος ἔθετε τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὕπαρξιν.

Ὅτε, ἀπεναντίας, ἡ δοκιμασία τῶν δύο ποτηρίων ἐγίνετο θαρραλέως παραδεκτὴ καὶ ἐξετελεῖτο ἐν τῇ κρύπτῃ ἐνώπιον ὅλου τοῦ συνεδρίου (ὡς συνέβη κατὰ τὴν μυσταγωγίαν τοῦ Πλάτωνος), ὁ Ἱεροφάντης ἔσπευδε νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν μυούμενον ὅτι οὐδένα κίνδυνον διέτρεχε, καθότι ἀμφότερα τὰ ποτήρια περιεῖχον ἄκρατον οἶνον, εἰς ὃν μικρὰ δόσις σμύρνης ἔδιδεν ἐλαφράν τινα πικρότητα.

Μετὰ τὴν τοσαύτην ἔντασιν τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων ἡ ἀνάπαυσις ἀπέβαινεν ἀναπόφευκτος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάπαυσις αὕτη ὑπέκρυπτεν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ μύστου, τελευταίαν τινὰ δοκιμασίαν ἥτις ἦτο ἡ μόνη ἐπικίνδυνος διὰ τὴν ζωήν του. Οἱ Νεωκόροι τὸν ὡδήγουν εἰς ἑτέραν αἴθουσαν πολυτελῶς κεκοσμημένην ὡς βασιλικόν τινα κοιτῶνα. Ὑπηρέται ἐκδύουσιν αὐτὸν ἐκ τῶν βεβρεγμένων ἱματίων, ἀνατρίβουσι τὸ σῶμα δι' ἀρωματικῶν ἐλαίων, τὸν ἐνδύουσι δι' ἐσθῆτος λευκῆς καὶ τῷ παραθέτουσι τράπεζαν ἐξ ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων καὶ ἐξαισίου οἴνου. Καθ' ὅλον τὸ γεῦμα, μουσική τις ἀόρατος, εναρμόνιος, προσελκύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν φαντασίαν του εἰς ἡμιενυπνιώδη τινὰ κατάστασιν, ποικιλλομένην δι' ἐρωτικῶν ὀπτασιῶν. Αἱ πτυχαὶ παραπετάσματός τινος πρασίνου, πεποικιλμένου διὰ κλάδων μυρτιᾶς (χρῶμα καὶ φυτὸν ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἀφροδίτην), διαστελλόμεναι ἠρέμα ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης, ἀποκαλύπτουσι παστάδα τινὰ ὅπου διασταυροῦνται ἀντορχηστικῶς, ἐν μέσῳ αἰολοστίλπνου φωτισμοῦ, ὅμιλοι νεανίδων ὀρχουμένων καὶ συνδεδεμένων πρὸς ἀλλήλας διὰ στεφάνων ἐκ ρόδων. Αἱ νεάνιδες αὗται ἦσαν θυγατέρες τῶν Μάγων, ἀνατρεφόμεναι ἐν τῷ ἱερῷ καὶ ἀφιερωμέναι εἰς τὴν Ἶσιν μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπανδρείας των. Αἱ σαγηνεύουσαι αὗται ἐμφανίσεις ἔφερον προσωπίδα προσδεδεμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου διὰ χρυσοῦ κύκλου, ἵνα μὴ δύνηται ὁ μύστης κατόπιν νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ, ἂν ὑπερενίκα τὴν δοκιμασίαν· ἀλλὰ δὲν ἔφερον ὡς σκέπην ἢ μόνον βραχὺν χιτωνίσκον τρεμουσοκέντητον ἐκ χρυσῶν μελισσῶν, κεστὸν ἐκ λεπτοφυοῦς μεταξολίνου ὑφάσματος καὶ ἄνθη.

Ἡ μουσικὴ ἐξηκολούθει παιανίζουσα μετὰ γοητευτικῆς ἁρμονίας.

ἀρώματα ἄγνωστα εὐωδίαζον ἡδυπαθῶς· τὸ ἑλκυστικὸν τῆς θέας τὸν προσείλκυε, βῆμα πρὸς βῆμα, πρὸς αὐτὸ τὸ μαγικὸν τῶν σχημάτων, τὴν αἰώνιον Κίρκην, τὴν δεσπόζουσαν τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν εἰς τὰ σκότη τοῦ ὑλικοῦ κόσμου.

Ἅμα τῇ ὑπερβάσει τοῦ οὐδοῦ τῆς παστάδος, δύο τῶν φιλοπαιγμόνων τούτων χορευτριῶν τὸν περιέπλεκον ἐντὸς τῆς ἐκ ῥόδων ἀλύσεώς των· αἱ ἄλλαι ἐξηφανίζοντο ὡσεὶ ἀγέλη τις περιστερῶν ἐκπλαγεισῶν. Τὸ φῶς, αἴφνης ἐλαττωθέν, δὲν παρῆγεν ἢ ἀμυδρόν τι σκιόφως, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου αἱ δύο πειράστριαι ἐξακολουθοῦσι τὸν περιστροφικὸν χορόν, ἀνακινοῦσαι, ἐκ περιτροπῆς, τὴν ἄλυσιν, ὡσεὶ προκαλοῦσαι τὴν ἐκλεγὴν τοῦ μύστου. Ἐάν, δι' ἐλαχίστου σημείου ἀδυναμίας, ὁ ἀσύνετος ἐτόλμα νὰ βεβηλώσῃ τὴν ἁγνότητα τῶν μυστηρίων, εἷς τῶν Νεωκόρων, ὄπισθεν του καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του εἰσδύσας, τὸν πατάσσει θανασίμως. Ἂν ὅμως ὁ μύστης διαμείνῃ ἀκίνητος καὶ ἐπιφυλακτικὸς ἢ ἂν διέσπα τὴν ἐκ ῥόδων ἄλυσιν, τότε ὁ Νεωκόρος ἀπέπεμπε διὰ σημείου τινὸς τὰς δύο νεάνιδας, οἱ δὲ Μάγοι προήρχοντο ἐν πομπῇ καὶ συνέχαιρον τῷ νέῳ ἀδελφῷ ἐπὶ τῷ ὑπερανθρωπίνῳ θριάμβῳ, τῷ προκαλέσαντι μὲν ἀλλὰ μὴ κλονίσαντι τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ.

Ἄξιε ζηλωτά, τῷ λέγει ὁ Ἱεροφάντης, ἡ Μαγεία συνίσταται ἐκ δύο στοιχείων, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἰσχύος. Ἄνευ τῆς ἐπιστήμης δὲν ὑπάρχει ἰσχὺς πλήρης· ἄνευ ἰσχύος οἱασδήτινος, οὐδεὶς ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐλάχιστον βαθμὸν τῆς ἐπιστήμης. Τὸ νὰ γινώσκῃ τις νὰ πάσχῃ ἵνα καταστῇ ἀπαθής· τὸ γινώσκειν νὰ ἀποθάνῃ, ἵνα καταστῇ ἀθάνατος· τὸ γινώσκειν ἐγκρατεύεσθαι, ἵνα ἀξιωθῇ τοῦ ἀπολαμβάνειν: ἰδοὺ τὰ τρία πρῶτα μυστήρια τῆς νέας ζωῆς εἰς ἣν σ' ἐμυήσαμεν διὰ τῆς δοκιμασίας. Πᾶς Μάγος κέκληται νὰ γίνῃ ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀληθείας, δηλ. ὁ ἔμπιστος τῶν μυστηρίων της καὶ ὁ κτήτωρ τῶν δυνάμεών της. Ὀλίγοι ὅμως πραγματοποιοῦσι καθολοκληρίαν αὐτὸν τὸν ὑψηλὸν προορισμόν. Μάνθανε λοιπὸν ἀδιαλείπτως νὰ δεσπόζῃς τῶν αἰσθήσεών σου, ἵνα διατηρήσῃς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς σου: τοῦτο εἶνε ὁ πρόλογος τῶν ἱερῶν μας σπουδῶν. Ἡ ἔμφυτος καὶ κατ' ἐποπτείαν κατανόησις τοῦ Θεοῦ ἔσται ἡ κορωνίς, ἂν γινώσκῃς νὰ ἦς ἀκάματος ἐν τῇ ἐγκαρτερήσει σου. Αἱ ὑψηλαὶ διάνοιαι ἀφικνοῦνται μεταξὺ ἡμῶν μέχρι τῆς *προφητείας* καὶ τῆς *θεουργίας*. Ἡ πρώτη αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἀνεγείρει τὸ παρελθόν, διεισδύει εἰς τοὺς λόγους τοῦ

παρόντος καὶ ἀποκαλύπτει τὸ μέλλον. Ἡ δευτέρα δύναμις δημιουργεῖ ἔργα προσόμοια τοῖς τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἐπ' ἄπειρον προοδευτικῆς ἀνακαλύψεως τῶν μυστηρίων τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Δύνασαι νὰ ἀνυψωθῇς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ **προφήτου** καὶ τοῦ **θεουργοῦ**, διὰ ἑπτὰ ἐτῶν ἐργασίας, σιωπηλῆς καὶ μονήρους καθὼς καὶ διὰ βαθμολογικῶν ἐξετάσεων ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τῆς γνώσεως, τῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον προσιτῶν. Ἐξακολούθει τὸ στάδιον τοῦ μύστου ὡς τὸ ἤρχισες καὶ εἴθε ἡ μεγάλη Ἶσις νὰ ᾖ σοι βοηθός!.... Ἀλλά, εἴτε δεχθῇς νὰ ζήσῃς μεταξὺ ἡμῶν ἐν ἡδείᾳ καὶ παντοτεινῇ ἀδελφοσύνῃ, σπουδάζων ἀείποτε ἢ ἐκπληρῶν τὰ καθήκοντα ἅτινα θά σοι ἀνατεθῶσιν, ἂν φανῇς ἄξιος, εἴτε προτιμήσῃς νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ἵνα διδάξῃς ἐκεῖ εἰς τούς συμπολίτας σου τὴν ***Ἀλήθειαν*** καὶ τὴν ***Δικαιοσύνην***, μέμνησο τοῦ ὅρκου σου. Καὶ ἵνα μηδέποτε ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης σου, ἐλθὲ νὰ παρατηρήσῃς, πρὶν ἢ ἀνέλθῃς εἰς τὴν γῆν, τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἐπιφυλασσομένην ποινὴν τῆς ἐπιορκίας».

. . . . (1)

Ὁ Πλάτων, ὡς εἴπομεν, ἔζησε δεκατρία ἔτη μεταξὺ τῶν Μάγων τῆς Μέμφιδος καὶ τῆς Ἡλιουπόλεως. Πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τοῦ Πλάτωνος, ὁ Μωϋσῆς ἐξεπαιδεύθη ὡσαύτως παρὰ τοῖς Μάγοις, παραλαβὼν ἐκ τῶν μυστικῶν των διδασκαλιῶν τὰς θρησκευτικάς, πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς ἰδέας, αἵτινες ἦσαν ἡ βάσις τῆς νομοθεσίας τῶν Ἑβραίων μετὰ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδόν των. Πολλὰ τῶν νόμων καὶ τῶν ἱεροτελεστιῶν τῶν Μάγων μετεβιβάσθησαν εἰς τὸ Θεοκρατικὸν πολίτευμα τοῦ Μωϋσέως. Ἐν τούτοις, ἀπορίας ἄξιον πῶς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἐν τῷ μωσαϊκῷ νόμῳ τὸ ὑψηλὸν δόγμα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ τῶν μετὰ θάνατον ἀμοιβῶν ἢ ποινῶν αὐτῆς. Αὐτὸ τὸ δόγμα ἐδιδάσκετο παρὰ τῶν Μάγων σαφῶς καὶ ἐλευθέρως, ὡς ἓν τῶν ἱερωτέρων διδαγμάτων τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς. Οἱ Αἰγύπτιοι μεταδόντες τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς τέχνας των εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀσίαν δὲν ἐλησμόνησαν τὴν κρίσιν τῶν ψυχῶν. Ὁ μῦθος τοῦ Μίνωος, τοῦ Αἰακοῦ καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος, κριτῶν τῶν τεθνεώτων, εἶνε μαγικῆς πηγῆς· ὁ Τάρταρος καὶ τὰ Ἠλύσια τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν

---

(1) Σ. Μ. Παραλείπομεν σ. χ. τὴν ἀναγραφὴν τῆς τρομερᾶς ταύτης σκηνῆς τοῦ μυσταγωγικοῦ δράματος.

εἶνε ἐπίσης, ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ἀναλόγως τῶν γλωσσῶν, ἀναμνήσεις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ *Ἀμενθί*, δηλ. τοῦ *Ἅδου* ἢ τόπου *κατωτέρου*, ἐν ᾧ διενηργεῖτο κατὰ τὴν θεολογίαν τῶν Μυστηρίων, ἡ διάβασις τῶν ψυχῶν ὅσαι ἐγκαταλείπουσι τὴν γῆν ἵνα εἰσαχθῶσιν εἰς νέαν ὕπαρξιν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ πραιτωρίου τοῦ Ἀμενθὶ εἶχεν ὡς φύλακα θηρίον ὀνομαζόμενον *Ὅμς* ἢ κύων τοῦ τυφῶνος. Ἦτο τρίμορφον συγκείμενον ἐκ κροκοδείλου, ἱπποποτάμου καὶ κυνός, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες ἔκαμαν τὸν τρικέφαλον Κέρβερον. Ἡ ψυχὴ ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος μετέβαινεν ἐκεῖ, ὁδηγουμένη ὑπὸ δύο δαιμονίων, ὧν τὸ ἓν ἐκαλεῖτο *Ἀλήθεια*, τὸ δ' ἕτερον *Δικαιοσύνη*. Εἰσήγετο δὲ παρὰ τρίτου δαιμονίου τῆς *Τμεΐ*, θυγατρὸς τοῦ Ἡλίου (τῆς Περσεφόνης τῶν Ἑλλήνων), ὅστις προήδρευε δικαστηρίου ἐκ τριάκοντα δύο δικαστῶν. Οἱ δικασταὶ οὗτοι ἔφερον κεφαλὰς διαφόρων ζώων, ὧν ἕκαστος τύπος εἰκόνιζεν ἀρετήν τινα ἢ ἐλάττωμα, ὧν ἦσαν οἱ ἐξετασταί. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἔκειτο τρυτάνη ἐφ' ἧς ἐτίθεντο αἱ καλαὶ καὶ κακαὶ πράξεις χωριστὰ εἰκονιζόμεναι παρὰ βαρῶν κατατεθειμένων παρὰ τοῦ θείου Θώθ, τοῦ πρώτου νομοθέτου τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἀγαθότης τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος, εἰκονιζομένου διὰ τοῦ *Ὀσίριδος*, ἐδέχετο τὰς καθαρὰς ψυχὰς ἐντὸς σφαίρας εὐτυχίας. . . . ἀπέστελλε δὲ τὰς ἐνόχους ψυχὰς νὰ ἐξαγνισθῶσιν εἰς ἑτέραν σφαῖραν ἐξιλασμοῦ.

Ἡ ἰδέα αὕτη ἡ τόσῳ ἁπλῆ, βαθέως θρησκευτική, ἐκπεφρασμένη διὰ συμβόλων δανείων ἐκ τῆς ὁρατῆς φύσεως, ἠλλοιώθη κατόπιν παρ' ἀμαθῶν ὑπομνηματιστῶν, ἀγνοούντων τὴν κλεῖδα τῆς Μαγείας καὶ παρασχόντων οὕτως ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὰ ζῶα. Ὁ μέγας Ἑρμῆς-Θὼθ προεῖδε τὴν τοιαύτην διαστροφήν, γράψας αὐτοὺς τοὺς προφητικοὺς λόγους : «Ὦ Αἴγυπτος, ἐλεύσεται καιρὸς καθ' ὅν, ἀντὶ τῆς ἁγνῆς θρησκείας καὶ τῆς λογικῆς λατρείας, ἕξεις γελοίους μύθους, ἀπιστεύτους παρὰ τῶν μεταγενεστέρων· δὲν θὰ σοι ἀπομείνωσιν ἢ λέξεις γεγλυμμέναι ἐπὶ τοῦ λίθου, μνημεῖα βωβὰ καὶ ἀνεξιχνίαστα τῆς ἀρχαίας σου εὐσεβείας !»

Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων ἤρχοντο τῶν σπουδῶν ἀπὸ τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ πλήρης ἐκπαίδευσις διήρκει εἴκοσι καὶ ἓν ἔτη. Ἡ περίοδος αὕτη περιελάμβανεν ἁπάσας τὰς ἐπιστήμας. Ἡ φυσικὴ καὶ γεωγραφικὴ ἱστορία τῶν φυτῶν ἀπετέλει τὰς πρώτας γνώσεις. Ταύτῃ συνεδέετο ἡ ἰχνογραφία· Εἶτα ἤρχοντο τὰ μαθηματικά, ἡ φυ-

σική, ἡ χημεία, ἡ ἰατρική, ἡ χειρουργία, ἡ γλυπτική, ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ μουσική, ἡ μηχανική. Μετὰ τὰς γνώσεις ταύτας ἐφαρμοζομένας καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον, ἡ διδασκαλία μετέβαινεν εἰς τὴν γενικὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν, τῶν γλωσσῶν καὶ τῶν ξένων νομοθεσιῶν. Ἀνήρχετο τέλος εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐπιστήμας, διαιρουμένας εἰς λαϊκὴν ἀστρονομίαν καὶ εἰς ἱεράν, εἰς τὴν ὡροσκοπίαν, τὴν συμβολικὴν γραφήν, τὴν φιλοσοφίαν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς βουλήσεως, τὰς ἱεροτελεστίας τῶν ναῶν, τὴν προφητείαν καὶ τὴν θεουργίαν. — Ἕκαστον ἔτος ἐγίνοντο ἐξετάσεις. Οἱ υἱοὶ τῶν Μάγων δὲν ὑπεβάλλοντο εἰς φυσικὰς δοκιμασίας, διότι αὐτὴ αὕτη ἡ ἐκπαίδευσις συνίστα τὴν μύησίν των· δεδεμένοι πρὸς τὸ ἱερατεῖον δικαιώματι οἰκογενείας, τρεφόμενοι ἐκ τῶν παραδόσεών των καὶ ζῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἱερῶν πομπῶν, ἐμάνθανον τὴν ἔννοιαν καὶ εἰσέδυον εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῶν ἀκόπως. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ μυστικὸν ὡς τρομερὸν δόγμα· ἡ διάκρισις παρ' αὐτοῖς ἀρετὴ οἰκογενειακή, δι' ἣν ἐνεκαυχῶντο ἐκ μικρᾶς ἡλικίας: ἦτο ὁ στέφανος τῶν γνώσεων αὐτῶν καὶ ὁ ἐγγυητὴς τοῦ σεβασμοῦ τῶν λαῶν. Ἡ τάξις τῶν Μάγων, καθὸ θεματοφύλαξ τῶν ὑψηλοτέρων γνώσεων καὶ φροντίζουσα περὶ τῆς ἀείποτε ἐπεκτάσεως αὐτῶν ἐχάραξε τὸ ὄνομά της ἐν τῇ ἱστορίᾳ δι' ἀνεξιτήλων χαρακτήρων. Εἶνε ἡ μόνη ἀνθρωπίνη ἑταιρία ἧς τὰ ἔργα τῶν μνημείων της μᾶς ἀποκαλύπτουσιν ἀκόμη καὶ μᾶς ἀποδεικνύουσι τὴν ὕπαρξιν τεχνῶν, προαχθεισῶν μέχρι τῆς ἀνωτάτης τελειότητος ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ἐνῷ μήτε αἱ Ἰνδίαι, μήτε ἡ Σινική, μήτε ἡ Ἀσσυρία, μήτε ἡ Περσία δὲν ἔχουν νὰ προβάλλωσί τι πρὸς σύγκρισιν, ἡ δὲ νεωτέρα ἐπιστήμη οὐδὲν ἄλλο ἠδυνήθη νὰ κατορθώσῃ μέχρι τοῦδε ἢ νὰ συλᾷ τοὺς τάφους της.

Εἴδομεν ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν ξένον, ἀφοῦ ὑπερενίκα τὰς φυσικὰς δοκιμασίας τῆς ὑποψηφιότητος, ἐλάμβανεν ἀμέσως τὸν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ. Ἂν ἤθελε νὰ ἀνυψωθῇ ὑψηλότερα ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ, ὤφειλε νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ διαμείνῃ ἐπὶ δώδεκα ἔτη ἐν τῇ σχολῇ τῶν Μάγων, ὑποβαλλόμενος εἰς αὐστηρὰν δίαιταν καὶ εἰς μόνωσιν. Ἐν ὅσῳ προώδευεν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἠξιοῦτο τοῦ δευτέρου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου τοῦ ***Θεωροῦ***, τοῦ τρίτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου ***Πρακτικοῦ***, τοῦ τετάρτου βαθμοῦ μετὰ τοῦ τίτλου ***Φιλοσόφου***, τοῦ πέμπτου κλπ. μέχρι τοῦ ἐνάτου μετὰ τοῦ τίτλου ***Μάγου Ροδοσταυρίτου***. Ἀλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος βαθμός, ἀνταποκρινόμενος πρὸς πλήρη ἐκπαίδευσιν

δὲν ἦτο προσιτὸς ἢ εἰς πνεύματα πεπροικισμένα δι' ἐκτάκτου μνήμης, διότι περιελάμβανε τὰς ἱερατικὰς ἐπιστήμας, ἃς ὁ θρησκευτικὸς νόμος ἀπηγόρευε ῥητῶς καὶ ἀπολύτως νὰ ἀνακοινοῦν ἐγγράφως ἢ νὰ λαμβάνωσιν ἔγγραφον σημείωσιν πρὸς ἐκμάθησιν αὐτῶν. Ὁ τέλειος Μάγος ὤφειλε νὰ ᾖ ζῶσα ἐγκυκλοπαιδεία, ἧς ὅλα τὰ κεφάλαια, ὅλα τὰ ἄρθρα, ἐφαίνοντο ὡς ἐν μιᾷ σελίδι κατὰ τὴν πρώτην πρόσκλησιν τοῦ πνεύματός του. Ἡ Ἀστρολογία, θύρα τῶν ἀποκρύφων Κόσμων, τῷ διήνοιγε, αὐτὴ καὶ μόνη, χιλιάδας μυστηρίων, εἰς ἃ ὤφειλε νὰ γινώσκῃ νὰ ἐφαρμόζῃ ἐν τῷ ἅμα καὶ ἀνεπισφαλῶς τὴν μίαν τῶν ἑπτὰ κλειδῶν τοῦ παγκοσμίου συμβολισμοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Μόνοι οἱ Μάγοι τοῦ ἐνάτου βαθμοῦ ἐδικαιοῦντο νὰ διοικοῦν τὸ Κράτος καὶ τὰ τῆς δικαιοσύνης. Ὅτε ἐξεθρονίσθησαν ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς φυλῆς, ἡ δεσποτεία των δὲν ἀπωλέσθη, διότι ἐκ τοῦ βάθους τῶν ἱερῶν, ἔνθα ἐπανεκρύφθη αὕτη, ἐδέσποζε πάντοτε διὰ τῆς γοητείας τῶν ὑπερφυσικῶν τεχνῶν, οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς ρομφαίας δὲν ἐτόλμων οὐδεμίαν ἐπιχείρησιν πρὶν ἢ ἤθελον συμβουλευθῇ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μαγικῆς ἐπιστήμης. Ἡ διανοητικὴ ἰσχὺς τούτων, ἀπερίσπατος πλέον τῶν μεριμνῶν τῆς ἐνεργοῦς πολιτικῆς, ἐμεγεθύνετο ἀδιαλείπτως καθόσον καθίστατο ἀπόκρυφος καί, ἔτι μᾶλλον περισυλλεγομένη ἐν τῇ γαληνιαίᾳ θέᾳ τῶν καιρῶν, ἧττον δὲ ἐνδιαφερομένη εἰς τὰς διαφευγούσας δοξομανίας τοῦ βίου, ἐπέβαλλε μακρόθεν τοὺς χρησμούς της εἰς τὴν ἀλαζονείαν τῶν κυρίων τοῦ κόσμου.

Ἀπαιτεῖται κοπιώδης καὶ ὑπομονητικὴ περιεργία διὰ νὰ σπουδάσῃ τις καρποφόρως αὐτὰ τὰ παράδοξα ἐρείπια τῆς ἀνωτάτης ταύτης ἐπιστήμης τῆς *βασιλικῆς τέχνης*, ὡς τὴν ἀπεκάλουν καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα, καὶ ἥτις, τὴν σήμερον, δὲν εἶνε ἢ ἀνάμνησίς τις ἐξηυτελισμένη καὶ καταδεδικασμένη ὑπὸ τῆς ἀγνοίας. Ποῦ εἶνε τὰ κρυψίνοα, τὰ σιωπηλά, τὰ μονήρη ἐκεῖνα πνεύματα, ἅτινα διατηροῦσιν ἀκόμη, ἀπάνευθεν, παράδοσίν τινα αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης; . . . ὑπάρχουσι βεβαίως ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ τὰ βιβλία των, εἴτε χειρόγραφα, εἴτε ἔντυπα, τὰ πλεῖστα ἀτελῆ, εἶνε δυσανάγνωστα. Κατανοεῖ τις ὅτι ἔγραψαν ἀχθόμενοι τὴν διδασκαλίαν, ἧς τὴν διακοίνωσιν οἱ ἀρχαῖοι Σοφοὶ δὲν ἐπέτρεπον ἢ διὰ τοῦ λόγου μόνον. Ἄλλως τε αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα ἔργα δὲν ἀπηυθύνοντο εἰς τὸ κοινόν· ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἀφεώρα εἰς τὸ ἀνακουφίζειν τὴν μνήμην τοῦ γηράσκοντος Διδασκάλου, ἢ τὸ προφυλάττειν ἐκ ψευδῶν βημάτων μαθητήν τινα ἀποπλανηθέντα μα-

κρὰν τῶν κανόνων. Τὰ τοιαῦτα βιβλία, ἐκλάμψεις μὲν φωτὸς διὰ τὴν διδαγμένην ψυχὴν ὄντα, λυκαυγὲς δὲ διὰ τὸν ἰσχυρὸν ἐρευνητὴν καὶ νὺξ βωβὴ καὶ ἄνευ ὁρίων διὰ τὸ πλῆθος, εἶνε τὰ τελευταῖα τῶν χρησμῶν. Ἀλλὰ ποῦ οἱ ἱερεῖς ἢ αἱ σιβύλλαι, οἵτινες ἐγίνωσκον νὰ τοῖς δώσωσι φωνήν!... Τί ἀπέγειναν οἱ παράδοξοι ἐκεῖνοι δογματικοὶ εἰς οὓς ἡ ἐπιστήμη τοῦ *σταυροῦ*, τοῦ *τριγώνου* καὶ τοῦ *τετραγώνου*, τριπλῆς κλειδὸς τῶν *ἑπτὰ κινητῶν κύκλων* συγκειμένων ἑκάστου ἐξ 22 γραμμάτων συνδεδεμένων πρὸς 22 ἀριθμοὺς καὶ 78 σύμβολα, ἤρκει ἵνα προσαγάγωσιν ἐνώπιον τοῦ νεογεννήτου τοὺς ἀγγέλους τῆς ζωῆς, τῆς καλῆς ἢ κακῆς τύχης καὶ τοῦ θανάτου!... Αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη καὶ αὐτὴ ἡ ἰσχύς, διπλοῦν στήριγμα τοῦ ἀποκρύφου ἱεροῦ τῆς Ἴσιδος, κατέρρευσαν καθολοκληρίαν εἰς τοὺς κατακλυσμοὺς τοῦ ἀρχαίου κόσμου!...

Ἑταιρία τις κοσμοπολιτικὴ ἐγείρεται καὶ ἀπαντᾷ: «Ἐγώ εἰμι ἡ κληρονόμος τῶν Μάγων· ἐγώ εἰμι ὁ ζῶν δεσμός, ὁ ἀθάνατος, ὁ ἀδιάλυτος, τῶν ἀρχαίων παραδόσεων τῆς Ἀνατολῆς· ἐγώ εἰμι ἡ πηγὴ τῶν ἐνεστωσῶν καὶ μελλουσῶν προόδων τῆς Ἀνθρωπότητος: Ὀνομάζομαι *Ἐλευθεροτεκτονία.*»

Ἂς ἐξετάσωμεν λοιπὸν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ ξενοτρόπου τίτλου καὶ αὐτῆς τῆς ἀλαζόνος ἀξιώσεως.

(Ἕπεται συνέχεια περὶ Μασσωνίας)

(Ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῆς Μαγείας» τοῦ P. Christian.)

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟΝ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

(ὑπὸ τοῦ Δόκτωρος Φ. Δὲ-Κουρμέλλ).

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 10ον).

Ἡ διάλυσις τῶν σωμάτων ἐντὸς τῶν ὑγρῶν, τὰ ὑγρὰ ἢ ἀεριώδη μίγματα πολὺ καλὰ καὶ ὡραῖα εἰσὶ διαπιδύσεις ἐνδόμυχοι καὶ ἀόρατοι τῶν ὑλικῶν σωμάτων. Βλέπει μέν τις τὸ ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ συλλάβῃ τὸ φαινόμενον ἐν τῇ πράξει.

Θέλει τις καὶ ἄλλας ἀοράτους διεισδύσεις οὐσιῶν;

Ὁ ἠλεκτρισμὸς ὑπὸ τὰς διαφόρους μορφάς του παρέχει ἡμῖν τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως. Παράσχωμεν παραδείγματα. Διὰ τῶν σωμάτων, τῶν ἀγωγῶν αὐτῆς τῆς ῥευστῆς δυνάμεως, τῆς ἀοράτου καὶ ἐν τῇ οὐσίᾳ της ἀγνώστου, δυνάμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν, νὰ διαπεράσωμεν, νὰ ἐπενέγκωμεν τὴν διαπίδυσιν οἱουδήτινος σώματος κἂν θελήσῃ τις. Τὰ ἠλεκτρικὰ ῥεύματα *συνεχῆ τε καὶ διαλείποντα* ἀποσυντιθεῖσι τὴν ὕλην· ἐκεῖνα μὲν ἐπανορθοῦσι τὰ στοιχεῖα τῆς ὕλης — ἡ γαλβανοπλαστία ἄγει ἐν λεπτοῖς μορίοις (ἐπιβλαβέσι κατὰ τὴν ὡρισμένην στιγμὴν τοῦ καθιζήματος) τὸν χαλκόν, τὸν χρυσόν, τὸν ἄργυρον ἐφ' ὧν ἂν πραγμάτων θελήσῃ τις, ταῦτα δὲ διὰ τῶν διακεκομμένων ῥευμάτων μεταφέρουσι τὰς οὐσίας ὅπως εἰσὶ καὶ εὑρίσκονται. Αἱ χημικαὶ ἀντιδράσεις, αἱ ἐκ τῶν μεταβολῶν τοῦ χρώματος παραγόμεναι, ἀποδεικνύουσιν ἀνεξαιρέτως καὶ ἐπιστημονικῶς τὴν *ἀόρατον πορείαν* καὶ τὴν ἐπίσης ἀόρατον διαπίδυσιν τῶν σωμάτων.

Ὁρίσωμεν τὰ πράγματα ἀκριβέστερον. Ὁ θειϊκὸς σίδηρος, ἐν διαλύσει ἐντὸς τοῦ ὕδατος, εἶνε ἀόρατος. Τὸ πρωσσικὸν κάλι ἔχει χροιὰν ἐλαφρῶς κιτρίνην. Ἂν θέσωμεν τὸ ἓν ἔναντι τοῦ ἑτέρου, παράγεται ὡραῖος κυανοῦς χρωματισμός. Ἂν π. χ. θέσωμεν πρωσσικὸν κάλι ἐντὸς δέρματος ὄρνιθος πολλάκις ἀναδεδιπλωμένου καὶ ἐφαρμόσωμεν ἐξωτερικῶς δύο ἠλεκτρικοὺς ἀγωγοὺς (ἠλεκτρόδους) ἐμβεβαμμένους ἐντὸς τῆς ἑτέρας οὐσίας, θὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὸ *ἐσωτερικὸν* μέρος τοῦ δέρματος τὸν διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ ῥεύματος λαμπρὸν κυανοῦν χρωματισμόν. Τοῦτο ἀποδεικνύει ἀναμφισβητήτως τὴν διαπίδυσιν.

Αὐτὸς ὁ παρ' ἐμοῦ καθορισθεὶς πειραματισμὸς ἐχρησίμευσέ μοι ὡς βάσις εἰς τὸ ἰατρικὸν καὶ θεραπευτικὸν σύστημά μου (l' electrolyse médicamenteuse), δι' οὗ ἐπιτελεῖται ἡ μεταβίβασις ἀπ' εὐθείας καὶ ἀμέσως διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἄνευ ἀπορροφήσεως διὰ τοῦ στόματος οὐδὲ δι' ἐνέσεως, διαφόρων φαρμακευτικῶν οὐσιῶν, ἀναλόγως τῶν ἀσθενειῶν ἢ τῶν ἀσθενῶν.

*
* *

Δυνάμεθα ἔτι ν' ἀποδείξωμεν ἐπίσης σαφῶς τὴν διαπίδυσιν τῆς ὕλης καὶ τὴν ἀόρατον αὐτῆς πορείαν.—Ἐμμένω εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ τὰς ἐπαναλαμβάνω, διότι αὗται εἶνε αἱ δύο μεγάλαι ἀντιρρήσεις τοῦ ὑλισμοῦ κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ.—Ὁ πειραματισμὸς συνίσταται

εἰς τὸ νὰ λάβωμεν ὑάλινόν τι δοχεῖον πλῆρες ὕδατος, νὰ θέσωμεν δὲ εἰς μίαν ἄκραν αὐτοῦ σφαιρίδιόν τι ὑδραργύρου καὶ τὸν θετικὸν ἀγωγὸν ἠλεκτρικοῦ τινος ρεύματος· εἶτα νὰ θέσωμεν εἰς τὸ ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου μέρος (ὅσῳ μακρὰν κἂν θελήσῃ τις), τὸν ἀρνητικὸν ἀγωγόν. Οὗτος, ἐννοεῖται, οὐδὲν ἴχνος ὑδραργύρου περιέχει. Διοχετεύομεν τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα· ἵνα δὲ ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ πειραματισμοῦ καταστῇ ὁριστικωτέρα, κλίνομεν τὸ ἀγγεῖον εἰς τρόπον ὥστε ὁ ὑδράργυρος νὰ παρεμποδίζηται εἰς τὴν πορείαν του διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς βαρύτητος καὶ νὰ τείνῃ νὰ ἐπαναπίπτῃ εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀπέρχεται. Λοιπόν, καίτοι καλῶς ἐπιτηροῦμεν τὸ φαινόμενον, δὲν δυνάμεθα διὰ τῆς ὁράσεως νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὴν παραγωγήν του· ὁ ὑδράργυρος διοχετεύεται· διεχωρίσθη ἄρα εἰς ἀπειροστὰ μέρη, διῆλθε τοῦ ὕδατος καὶ ἀφίχθη εἰς τὸν ἀρνητικὸν πόλον, ὃν ἐπανεκάλυψε.

Ἐπιβεβαιούμεθα περὶ αὐτῆς τῆς πορείας, αὐτῆς τῆς μεταβάσεως καὶ ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ καθιζήματός τινος γαλακτοχρόου, καλουμένου caillebоté, χαρακτηριστικοῦ τοῦ χλωριούχου ὑδραργύρου διὰ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ ἀρνητικοῦ ἀγωγοῦ ἀπέναντι καλίου τινὸς οἱουδήποτε, διαλελυμένου καὶ ἄχρους.

Αὐτὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἀποτελέσματα παρήγαγον ἐσχάτως μεγάλην ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς σοφοῖς σωματείοις. Ἡ Ἀκαδήμεια ὅθεν τῶν Ἐπιστημῶν, μετά τινα διακοίνωσιν τῶν 24 9βρίου 1890 καὶ 19 Ἰανουαρίου 1891, διώρισε, πρὸς μελέτην αὐτῶν, ἐπιτροπὴν συνισταμένην ἐκ τῶν κ. κ. Βερθελώ, τοῦ δόκτωρος Σαρκὼ καὶ τοῦ βαρώνου Λαρρεῦ.

*
* *

Μήπως λοιπὸν ὑπάρχῃ σχέσις τις στενὴ μεταξὺ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ περιστοιχίζοντός μας φαινομένου; Μή τοι οἱ φυσικοὶ δὲν ἀνήγαγον ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως εἰς μίαν καὶ μόνην : τὴν κίνησιν ; . . . Γινώσκομεν ὅτι αὕτη καθίσταται ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις χερσί, καὶ κατὰ βούλησιν: φῶς, θερμότης, ἠλεκτρισμός, ἦχος, καὶ τἀνάπαλιν. Αἱ δονήσεις αὐτῶν τῶν δυνάμεων διαφέρουσι κατὰ τὴν ταχύτητα ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσιν αὐτῶν· αἱ δὲ διαχωρίσεις τῶν μορίων καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μείζονες, ἀναλόγως τῶν κυμάνσεων αἵτινες ἀντιπροσωπεύουσιν αὐτὰς τὰς κινήσεις. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ φαινόμενα τῶν μεταφορῶν (apports), ἅτινα βεβαιοῦσιν οἱ πνευματι-

σταί, ἅτινα διαταράσσουσι τὸ λογικόν, εἶνε παραδεκτὰ παρὰ τῶν σοφῶν οἷοι : Κρούξ, Ζιδιέ, Richet . . .

Διατί νὰ μὴ ἀποδώσωμεν αὐτὸ τὸ φαινόμενον εἰς ἀποτέλεσμα ἀποπυκνώσεως, ὑπερμέτρων διαχωρίσεων τῶν μορίων, παρακολουθουμένων ὑπὸ ὁλοσχερῶν ἀνασυστάσεων, ὀφειλομένων εἰς γιγαντώδη ἠλεκτρικὰ ῥεύματα, διασχίζοντα τὰ διαστήματα ;

Αἱ συμπάθειαι, αἱ ἀντιπάθειαί μας εἶνε, ἴσως, αὐτῆς τῆς τάξεως.

Τίς ἐξ ἡμῶν γινώσκει τὰ ῥευστὰ καὶ τὰς ἐπηρείας των ; Αἱ πρώτισται αἰτίαι θὰ ὦσιν ἀείποτε ἄγνωστοι, ἡ δ' ἐξήγησίς των, ἐλλείψει βάσεως, θὰ ᾖ ἐλαττωματική. Ἀφοῦ ὅμως ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύεται τὸ *ἀόρατον τῆς ὕλης*, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ἡ ἄρνησις πράγματός τινος ἀοράτου ἐπὶ τῷ μόνῳ λόγῳ, ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τυγχάνει ἀόρατον. Εἰς τοὺς ὑλιστὰς ἀπόκειται νὰ προβάλωσιν ἑτέρας ἀποδείξεις μᾶλλον λογικάς, μᾶλλον θετικάς ! Ἴσως εὕρωσι τοιαύτας· ἀλλ' ἐν ἁπάσαις ταῖς περιπτώσεσιν ἡ πνευματολογία κέκτηται τὴν νέαν ταύτην βάσιν τὴν ἔτι μᾶλλον στερεὰν πρὸς ἐπιστήριξιν τῆς πίστεώς της: **τὴν μαθηματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀοράτου**.

(Ἐκ τῶν παρισινῶν «*Lumière*», «*Ἐπιθεωρήσεως τῶν ψυχολογικῶν σπουδῶν*», κτλ. τοῦ μηνὸς Ἰουλίου ἐ. ἔ.).

4η ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς δυσκοιλιότητος.

Ἂν ἡ ἔξωσις τῶν ὑλῶν τῶν μὴ χρησιμοποιηθεισῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὀργανισμοῦ γίνηται πολὺ ταχέως ὑπάρχει διάρροια· ἂν δὲ λίαν βραδέως, ὑπάρχει δυσκοιλιότης.

Ἡ δυσκοιλιότης λοιπὸν συνίσταται εἰς δυσκολίαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μεγάλην περὶ τὴν κένωσιν. Προέρχεται ἐκ διαφόρων αἰτίων ὧν τὰ πρώτιστα εἶνε : διατάραξις τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, ἐλάττωσις ἢ ἀλλοίωσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν βλεννωδῶν ἐντοσθίων, ἀτονία τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος.

Ἡ δυσκοιλιότης, ἥτις συνήθως εἶνε σύμπτωμα, δηλ. ἀποτέλεσμα οἱασδήτινος αἰτίας, δυνατόν, ἂν ἐπιμένῃ, νὰ προξενήσῃ καὶ αὐτὴ πό-

νους τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ στομάχου, ἀϋπνίαν, ὑποχονδρίαν καὶ διαφόρους καχεξίας.

Ἡ δυσκοιλιότης ὑποχωρεῖ γενικῶς λίαν ταχέως ὑπὸ τὴν ἐπενέργειαν τοῦ μαγνητισμοῦ.

Ἂν τὸ σύμπτωμα, τυγχάνῃ σοβαρόν, συνδυάζομεν ἅπαντα ὁμοῦ τὰ ἑπόμενα μέσα· ἂν δ' ἐλαφρόν, τότε ἓν μόνον δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ.

Ἀνθρώπινος μαγνητισμός.—Ἐπιθέτειν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐφ' ἁπάσης τῆς κοιλιακῆς χώρας τὰς χεῖρας ὑγράς, εἶτα, ἐναλλάξ, τοὺς δακτύλους καὶ ἐνεργεῖν ἐντριβὰς συρτὰς καὶ περιστροφικὰς ἄνωθεν τῶν ἐνδυμάτων. Καλὸν ἐπίσης τὸ ἐνεργεῖν τοιαύτας καὶ ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς χώρας πρὸς διέγερσιν τῶν νεύρων, ἅτινα ἐκ τοῦ νοτιαίου μυελοῦ ἀρχόμενα κατευθύνονται πρὸς τὰ ἐντόσθια. Ἂν ἡ δυσκοιλιότης προέρχηται ἐκ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς χολικῆς ἐκκρίσεως, εἶναι ἀναπόφευκτον τὸ διεγείρειν τὸ ἧπαρ.

Καταλήγομεν τὴν ἐπίσκεψιν (ἥτις δέον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ 40 μέχρι 50 λεπτὰ) διὰ passes à grands courants [1]).

Αὐτομαγνητισμός.—Νὰ ἐνεργῇ ὁ πάσχων ἐφ' ἑαυτοῦ ἐντριβὰς δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας μὲ τὰς δύο χεῖρας εἴτε ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἴτε ἄνωθεν τοῦ ὑποκαμίσου ἐπί τε τῆς ὀσφύος καὶ τῆς κοιλιακῆς χώρας.

Μαγνητισμὸς διὰ τοῦ μεταλλικοῦ μαγνήτου.—Ἐπιθέτειν 2, 3 ἢ 4 (ἀναλόγως τῆς ὀξύτητος τῆς νόσου ἢ τῆς εὐαισθησίας τοῦ πάσχοντος) ἐλάσματα μαγνητισμένα, μὲ τὸν πόλον + δεξιᾷ, ἄλλοτε ἐπὶ τῆς πεπτικῆς χώρας καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς ὀσφυακῆς.

Βοηθητικὰ μέσα.—1ον Τὸ αὐτοϋποβολητικὸν μέσον ὅπερ συνήθως ἐπιτυγχάνει αὐτὸ καὶ μόνον, ὅτε ἡ δυσκοιλιότης προέρχεται ἐξ ἀτονίας τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος, συνιστάμενον δὲ εἰς τὸ κανονίζειν διὰ τῆς συνηθείας τὴν ἐντοσθιακὴν λειτουργίαν, μεταβαίνειν δηλ. ἅπαξ ἢ δὶς τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν πρὸς ἀφόδευσιν καί, διὰ προσπαθειῶν, προκαλεῖν τὰς συστολὰς τοῦ ὀργάνου. 2ον Ποτὰ μαγνητισμένα· ἓν ποτήριον ὕδατος τὴν πρωΐαν νῆστις ἐπενεργεῖ ἀρκούντως. Μαγνητίζειν ἐπίσης τὰ κλύσματα καὶ καταπλάσματα, ἂν χρειασθῶσι τοιαῦτα. (Ἐκ τῆς παρισινῆς «*Ἐφημερίδος τοῦ Μαγνητισμοῦ*»).

---

1) Σ. Μ. Εἰς προσεχὲς φυλλάδιον θὰ πραγματευθῶμεν τὸν τρόπον τοῦ μαγνητίζειν, ἐπεξηγοῦντες τοὺς διαφόρους αὐτοῦ χειρισμούς.

ΤΑΦΗ ΦΑΚΗΡΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΗΝ
ΕΠΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΜΗΝΑΣ
ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδ. 9).

«Ὠνομάζετο Ζάμνα Δάς. Ὡσαύτως Σκυμχιρουδράξα καὶ Ναρβαδίσχα Μαχαδέρ.

«Ταῦτα μὲν συνέβησαν ὡς τὰ ἐκθέτω, διότι ἤμην μάρτυς αὐτόπτης· τὰ δὲ κατωτέρω ἀφηγοῦμαι ὅπως τὰ ἤκουσα.

«Τὸν ἴδιον σαδοὺ προσεκάλεσε καὶ ὁ Ῥαζὰχ Σωσιὲτ Σὶγγ εἰς Ῥαμαγγὰρ ὅπου ἐξετέλεσε σαμαδὶ ἓξ μηνῶν. Μετὰ ταῦτα τὸν προσεκάλεσεν ὁ Μαχαζὰχ Ῥανζὴτ Σὶγγ εἰς Ἀμριτσὰρ ἔνθα ἐξετέλεσεν ἕτερον ἑξάμηνον σαμαδί· μετέβη εἶτα παρὰ τῷ Ῥαζὰ Δυὰν Σὶγγ εἰς Λαχόραν καὶ ἐκεῖ ἐξετέλεσε το σαμαδὶ ἐν τῷ κήπῳ αὐτοῦ. Καὶ ὁ Ῥαζὰ Σαχὶβ ὡσαύτως τῷ ἔδωκε δῶρα πολλά. Οὕτω δὲ ὁ σαδοὺ οὗτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, τὸ Δεκάν, μετὰ πολλῶν δώρων καὶ τιμῶν.

«(Βέης Σιάνδας Σίγγ, καθηγητὴς τοῦ *Ἀσιατικοῦ Γυμνασίου* Λαχόρης τῇ 4 Ἰουνίου 1887)».

Ἀρκοῦσι πρὸς τὸ παρὸν ταῦτα. Προβῶμεν ἤδη εἰς τὴν

ΕΞΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ

«Νομίζω ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ τοῖς γνωρίσω πῶς διατίθεται τὸ πνεῦμα φακήρου τινὸς κατὰ τὴν νάρκωσίν του ἢ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ περιερχομένου εἰς πλήρη ληθαργίαν καὶ τοῖς δώσω ἐξηγήσεις τινάς :

«Αἱ ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ αἰσθήσεις τοῦ πνεύματος διάκεινται εὐαρέστως· ἡ ἀδράνεια τῆς διανοίας τυγχάνει ἐντελὴς σχεδόν· το εὖ εἶναι τοῦ περιπνεύματος εἰς τὸ ἀπόγειον, καθότι ἀπεσπασμένον ἀπὸ τοῦ σώματος, πρὸς ὃ συνδέεται διὰ τῆς κυριωτέρας ἀρτηρίας, διαμένει ἐντὸς τῆς χώρας τοῦ κυανοειδοῦς, φωσφορικοῦ καὶ ἀνακαινιστικοῦ

ῥευστοῦ, τοῦ προμηθεύοντος εἰς τὴν γῆν τοὺς ἀναγκαίους ζωϊκοὺς χυμοὺς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑλικῆς ζωῆς. Τὸ περίπνευμα ἀπορροφῶν ὅλα τὰ μόρια, τὰ πρὸς διατήρησιν τοῦ ἐγκαταλελειμμένου σώματος ἀναπόφευκτα τὰ διοχετεύει πρὸς αὐτὸ διὰ τῆς μεγάλης ἀρτηρίας ἀφ' ἧς αἰωρεῖται.

« Ἄλλως τὸ σῶμα, καθὸ στερούμενον πάσης τροφῆς, θὰ ἔπαυε τοῦ λειτουργεῖν, καὶ ἐπειδὴ μετὰ τῆς παύσεως τῆς λειτουργίας παύει καὶ ἡ ζωή, θὰ ἤρχιζεν ἡ ἀποσύνθεσις: ἐν τῇ νῦν ὅμως περιστάσει, τὰ ὄργανα, ἐναντίον ὅλων τῶν φαινομένων τοῦ θανάτου, ἐξακολουθοῦν ἐκπληροῦντα τὰς ἀναποφεύκτους λειτουργίας πρὸς διατήρησιν τῆς συγκρατήσεως τοῦ σώματος πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἵνα διευκολύνηται ἡ τελευταία νὰ ἐπανεισέλθῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὸ γήϊνον περικάλυμμά της πρὸς δρᾶσιν καὶ λειτουργίαν ὅπως πρότερον.

« Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ εὖ εἶναι, τῆς τελείας μακαριότητος τοῦ περιπνεύματος ὑφίσταται τότε μόνον ὅτε ἀποσπᾶται τοῦ σώματος ἐξ ὁλοκλήρου σχεδόν. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι τῆς ληθαργίας, ὅτε τὰ ὄργανα ἀποναρκοῦνται, τὸ δὲ περίπνευμα δὲν ἐγκαταλείπει τὸ περικάλυμμά του, τὸ πνεῦμα βλέπει καὶ ἀκούει ὅ,τι συμβαίνει, αἰσθάνεται δ' ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς θέσεώς του καὶ ὀδυνᾶται» . . . . . .

Ἰδοὺ καὶ ἑτέρα σχετικὴ πρὸς τὸ φαινόμενον διακοίνωσις ἑτέρου πνεύματος (τοῦ Πινεχᾶ, ὑπάρξαντος ἐπὶ Μωϋσέως καὶ κατόπιν μετενσαρκωθέντος ἐν τῷ τοῦ Τιβερίου), ἀφηγουμένου τὴν ἱστορίαν του κατ' ἐπιταγὴν τοῦ πνεύματος τοῦ Ρόσεστερ τοῦ πάλαι Φαραὼ ἐπὶ Μωϋσέως, διὰ τῆς μεσαζούσης νεάνιδος W.

«Τὸ μέσον λοιπὸν τοῦ ν' ἀποφύγω τὸν θάνατον εὑρέθη. Ἤρκει δηλ. ν' ἀποναρκώσω ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν μου καὶ νὰ διατηρήσω ἐν αὐτῷ τὴν ζωϊκὴν ὤθησιν. Ἔπρεπε δὲ οὕτω πως νὰ τακτοποιήσω τὸ πρᾶγμα ὥστε οὐδεὶς νὰ μ' ἐγγίσῃ καὶ συνεπῶς θὰ ἔζων αἰωνίως· τὸ ζωϊκὸν ρεῦμα ἢ ἡ ζωϊκὴ πνοὴ οὐδέποτε θὰ ἐξηντλεῖτο ἐντὸς τοῦ ἀποκεκοιμισμένου σώματός μου.

« Προητοίμασα τὰ δέοντα· ἀπέλυσα τοὺς ἀνθρώπους μου, διατάξας αὐτοῖς νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον· ἀπεναντίας ν' ἀποκρύψωσιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν τὴν εἴσοδον, διότι ὅστισδήποτε ἤθελεν εἰσέλθει θὰ εὕρισκεν ἐντὸς αὐτοῦ τρομεροὺς δαίμονας οἵτινες θὰ κατέστρεφον τὸν τολμητίαν καὶ θὰ ἐπέφερον εἴς τε τὴν πό-

λιν καὶ τὴν χώραν τρομερὰς καταστροφάς. Ἐτοίχισα εἶτα ἐσωτερικῶς τὴν ἔξοδον. Κατόπιν συνήθροισα ἐν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ ἔκειτο ὁ σαρκοφάγος (τῆς λατρευτῆς Σμαράγδας) πᾶν ὅ,τι εἶχον πολύτιμον, ἁπλώσας παρ' αὐτὸν ἕνα τάπητα. Αἱ προπαρασκευαὶ αὗται διήρκεσαν τρεῖς ἡμέρας, καθ' ἃς οὐδὲ σταγὼν ὕδατος διέκοψε τὴν αὐστηρὰν νηστείαν μου. Ἡ στιγμὴ τοῦ ἔργου ἐπέστη· ἐπλύθην, ἐνεδύθην φόρεμα καινουργές, εἶτα ἐγονυπέτησα παρὰ τὸν σαρκοφάγον· ἐθεάθην διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀσύγκριτον μομίαν, ἠσπάσθην τὰ χείλη καὶ τὸ εὐωδιάζον μέτωπόν της καὶ ἐδιπλοκάθησα. Διὰ μικρῶν ἐπιπωμάτων ἐκ κηροῦ ἔκλεισα τὰ ὦτα καὶ ἀναστρέψας τὴν γλῶσσαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλείσῃ τὴν ὀπὴν τοῦ ρινικοῦ ὀχετοῦ συνεκέντρωσα ἐν ἐμαυτῷ τὴν διάνοιάν μου μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

« Μετ' οὐ πολὺ βαρεῖα νάρκωσις κατέλαβεν ἅπαντα τὰ μέλη μου, οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἔπλιπλα ἐκινοῦντο καὶ ἐστρέφοντο πέριξ μου· τὸ σῶμά μου ἐφαίνετο ταλαντευόμενον ἐν τῷ διαστήματι, εἶτα τὸ πᾶν κατέστη συγκεχυμένον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· νὺξ ἀδιαπέραστος μὲ περιεκύκλωσε· ἀπώλεσα πᾶσαν ἐμαυτοῦ συναίσθησιν: ἐκοιμώμην ὕπνον ὃν οἱ ζῶντες (ἂν μ' ἔβλεπον) θὰ ἐξελάμβανον αἰώνιον.

« Ἐπὶ πόσον διάστημα καιροῦ διήρκεσεν ἡ κατάστασις αὕτη; Ἀγνοῶ· ἀλλ' αἴσθημα ρεύματος ψυχροῦ καὶ ὑγροῦ ἀέρος μ' ἔκαμε νὰ συνέλθω. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί συνέβαινε· ὀξὺς πόνος μὲ διεπέρα, ὁ λαιμὸς συνεσφίγγετο, ἅπαν τὸ σῶμά μου συνεστρέφετο καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ συντριβόμενον εἰς κομμάτια· χείμαρος πυρὸς ἔπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ, ἀγνοῶ πόθεν, καὶ μὲ κατέκαιε· τοιαύτη τις ἦτο ἡ ὀδύνη ὥστε ἀπώλεσα ἐκ νέου τὰς αἰσθήσεις· ἀλλὰ διεσκεδάσθη πάλιν ἀμέσως ἡ παραζάλη αὕτη καὶ εἶδον τότε ὅτι αἰωρούμην εἰς τὸν ἀέρα (1), περιβεβλημένος ἔνδυμα λευκόφαιον καὶ κυματούμενον· λάμψις τις ἀμυδρὰ καὶ ὑπέρυθρος ἐφώτιζε τὰ πέριξ ἀντικείμενα. Εὑρισκόμην ἐν τῷ σπηλαίῳ μου, ἐκεῖ εὑρίσκετο ὁ θησαυρός μου, ὁ σαρκοφάγος καὶ τὰ λοιπὰ πολύτιμα πράγματα· οὐδεὶς ἀφήρεσέ τι κατὰ τὸν ὕπνον μου . . . . Ἀλλὰ πόθεν προήρχετο ἡ δευτέρα αὕτη ἐκ μέλανος καὶ ζαρωμένου δέρματος μομία, ἧς οἱ ὡς χορδαὶ ξηροὶ βραχίο-

---

(1) Σ.Μ. Ὁ Πινεχὰ δηλ. ἀφοῦ αὐτοϋπνωττίσθη κατὰ τὸν τρόπον τῶν φακηρῶν καὶ ἀφυπνίσθη εἶτα δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἀπέθανεν ἐν τέλει πράγματι· ὡς πνεῦμα δὲ πλέον παρατηρεῖ τὰ ἐφεξῆς ἀναγραφόμενα, τὸ σῶμά του δηλαδὴ κλπ.

νες έσταυροῦντο ἐπὶ τοῦ στήθους! . . . 'Ανεσκίρτησα αἴφνης: ἐγνώριζον αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά, αὐτὴν τὴν μέλαιναν καὶ πυκνὴν κόμην, αὐτὸ τὸ φυλακτὸν τὸ ἐκ χρυσῆς ἁλύσεως κρεμάμενον καὶ περικλεῖον τὴν καρδίαν τῆς Σμαράγδας: Ἦτο ὁ *ἐγὼ* καὶ ὁ *ὄχι-ἐγώ* (1)· κατέστην λίαν δυσειδής· εἶδον εἰς τὸν τράχηλόν μου ὀπὴν μέλαιναν, οἱονεὶ πληγήν, ἐπὶ δὲ τῶν γονάτων μου ἀνεπαύετο ὄφις συσπειρωμένος οὗτινος οἱ φωσφορώδεις ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐν τῇ σκοτίᾳ.

« Διεσκεπτόμην τὰ τῆς ἀλλοκότου θέσεώς μου· δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τίποτε· ἀνεμιμνησκόμην ὅτι εἶχον ἀποναρκωθῆ ὅπως ἀποφύγω τὸν θάνατον: ἀλλὰ πῶς διελύθη ἡ κατάστασις αὕτη; 'Αφοῦ τέλος ἤμην ἔξυπνος ἠθέλησα νὰ καταρρίψω τὸν τοῖχον τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ κινηθῶ· ἐξεπληττόμην ἐπὶ τούτῳ· ἀνησυχοῦν· φωνή τις τότε ἠκούσθη, ἀγνοῶ πόθεν: « Αἴ! Κατέχεις λοιπὸν εἰσέτι τὴν ὡραίαν σου μομίαν; φύλαττέ την καλά, πιστὲ φρουρέ, νὰ μή σου φύγῃ».

« Διέμενον ἄρα κυμαινόμενος ἄνωθεν τοῦ δυσειδοῦς φάσματός μου· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ ὑποφέρω ὀδύνην τινὰ ἧς τὸν λόγον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω: ὁ ἀὴρ μοὶ ἐφαίνετο πνιγηρός, ἀκατανίκητον βάρος ἐπίεζεν ὅλα μου τὰ μέλη, θανάσιμος ἀνία κατέθλιβε τὴν καρδίαν μου. Παρετήρησα τὸν σαρκοφάγον· μοὶ ἐφάνη κενός· αὐτοστιγμεὶ δ' εἶδον τὴν Σμαράγδαν διερχομένην ἔμπροσθέν μου μετὰ τοῦ 'Ομιφὲρ (τοῦ ἐν τῇ ζωῇ συζύγου της). Πλήρης λύσσης ἠθέλησα νὰ τοὺς σταματήσω: Κλέπτα, ἐφώνησα, ἀπόδος μοι τὸ κτῆμά μου!

— « Σὺ μ' ἐδολοφόνησες ἵνα μοι κλέψῃς τὸ κτῆμά μου! ἀπήντησεν ὁ 'Ομιφὲρ χλευάζων με· τώρα ἀναλαμβάνω αὐτό· ἀρκετὸν καιρὸν τὸ ἐφύλαξες! . . .

« Καὶ ἐξηφανίσθησαν.

«'Εκτὸς ἐμαυτοῦ, ἠθέλησα νὰ τοὺς καταδιώξω· ἀλλὰ τὰ παραλυθέντα μέλη μου δὲν ὑπήκουον. Ἔμενον καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἔνθα ἠδυνάμην, ὁσάκις ἐνεφανίζετο ὁ 'Ομιφὲρ καὶ ἡ Σμαράγδα διὰ νὰ μὲ μυκτηρίζωσι κακεντρεχῶς καὶ χλευάζωσι τὴν ἀδυναμίαν μου.

(Ἕπεται συνέχεια).

---

(1) Σ. Μ. Κατὰ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ὁ *'Εγὼ* = ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνευματικὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ὄχι — 'Εγὼ = τὸ ὑλικὸν σχῆμα.